

[Poulsgaard]

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Hr. Poulsgaard kan da ikke tage den sammenhæng og så sige, at vi har andre problemer, vi har folk, der er i social nød, og derfor er det noget pjat, at vi diskuterer ligestilling.

Nogle af dem, der er i social nød – og det er der vitterlig også i Danmark – er jo netop nogle af de grupper, vi her diskuterer. Det er enlige kvinder på bistandshjælp, som er røget ind i det system, fordi de ikke har kunnet få noget arbejde som ganske unge, og nu sidder de altså derhjemme med et eller to børn og kan ikke komme ud af stedet. De er både i en slags social nød, de er også i økonomisk nød, de er i nød på mange måder. Så det hænger godt sammen, at vi tager denne diskussion, hr. Poulsgaard. Men jeg drømmer ikke om at få hr. Poulsgaard til at forstå det.

Damgaard Nielsen (FP):

Havde jeg hørt denne debat, inden jeg blev opfordret til at tage ordførerskabet i denne sag, tror jeg nok, jeg havde takket nej med al høflighed.

Nu nævnte fru Lilli Gyldenkilde før, at hun regnede med enighed i denne sag, men med den sidste ordveksling med hr. Poulsgaard tror jeg nok, der er faldet én fra i hvert fald. Vi er ikke i Fremskridtspartiet blevet spurgt, om vi ville være medforlagsstillere. Det gør heller ingenting. Vi har hørt nogle intentioner om regeringens agt i så henseende, og det kan selvfølgelig være vældig spændende.

Men der var en af de dejlige piger, som var heroppe, der nævnte indvandrerkvindernes situation. Indvandrerkvindernes situation vil jeg påstå er udgangspunktet for den kvindedebat, der foregår her i øjeblikket, al den stund de er præget af deres mødres og bedstemødres måde at omgås og opdrage deres børn på, hvad enten det er drenge eller piger.

Men jeg gad da nok se den dreng, der f.eks. har fødselsdag, hvis de gaver, gæsterne kommer med, er dukker og læbestifter, og hvad ved jeg. Der har vi allerede tendensen i kønsrollemønsteret. Med piger er det jo også det traditionelle legetøjsmønster, som jeg vil vove at påstå går fra mor til datter og fra far til søn og har gjort det i generationer. En sådan traditionspræget kulturel udvikling

vendes ikke her og nu. Vi kan udmærket tage en afstemning om regeringens intentioner, og den vil jo komme nu.

Vi må huske på, at de 20-, 30-, 35- eller 40-årige kvinder måske på grund af deres mors eller bedstemors forkerte indstilling til netop disse ting er handicappede i øjeblikket. Så kan det være så udmærket at sige, at nu skal det have ende her og nu, men det får ingen ende. Det hjælper jo heller ingenting at stå her og give vore bedste- og oldemødre gode råd om, hvordan de skulle have opdraget deres børn, for hvis man kan tale om en skade, så er skaden sket. De gjorde det jo ud fra de bedste intentioner.

Der er faktisk ikke andet at gøre end at konstatere, at sådan er tingenes tilstand. Jeg ville da meget hellere, om vi kunne drøfte kunnen og evner for de ting, man kaster sig ud i; det må absolut være mere væsentligt end køn, men altså dér vil jeg gerne sige, at piger er virkelig kønne.

Det er da heller ikke tilfældigt, at en stor part af de enlige er enlige mødre, som er tilkendt forældremyndighed. På det punkt har der jo absolut ikke være ligestilling. Men jeg tror da også, det er godt i mange tilfælde, at der ikke er ligestilling, for når enlige kvinder bliver enlige med børn, skyldes det nok i masser af tilfælde, at det er en ustabil mand, de har fået de børn med, og jeg skal da være den første til at erkende, at mandkønnet absolut ikke er for gode i så henseende. De er masser af gange nogle ansvarsløse fyre, der ikke lever op til det ansvar, det er at være forældre til børn.

Der var tale om industrien, og hvad der ligger deri. Jamen her ser vi jo igen, at det industrisamfund, vi har, også er bygget op om nøjagtig de samme traditioner og kulturelle fordomme, om man kan kalde dem sådan. Som jeg nævnte før med kvinder, der har opdraget deres børn til det, så er industrien også opdraget i den tankegang, at det er klart, at det er sønnen, der overtager. Sådan har det jo været generationer igennem, og det vil nok kræve 3-4 generationer endnu, førend alt det er væk, hvis vi ønsker det væk.

Men derfor er det ingen skade til, at vi får intentionerne op. Om ikke andet kan vi da godt stå op og rose vores piger og sige, at det er et godt initiativ, de har taget her, og det vil jeg ikke lade være med at sige.